

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

Index Capitvm Et Paragraphorvm Tomi Qvarti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

D. Basilio Casarea Cappadocia Archi- Episcopo, re & nomine Magno. 743.	3. Pacis bona, & belli mala, in compen- dio, narrantur. 748.
§. 1. Consideratus antiquus Ecclesie sta- tus offendit, nihil nunc noui nos pati, de quo tamquam injusto conqueri possimus. 743.	4. Non sine causa Pacificos Beatos di- ctos. 749.
2. Mirabilis comparatio, & descriptio nostrarum & antiquarum calamitatu statu. 744.	5. Cum quibus Pax sit facienda? 751.
CAPVT LXVI.	6. Cum quibus Pax non sit facienda? 752.
Quibusnam modis possit, ac debeat Victo- ria, & Pax vera impetrari? 747.	7. Cum Mundo non esse pacem facien- dam. 753.
§. 1. Quantum sit pacis bonum, ex Hæ- bræorū salutandi more intelligi. 747.	8. Quales Duces esse oporteat, ut pax fiat? 753.
2. Diuersus galeæ usus, diuersum belli & pacis statum indicat. 748.	9. Per quales milites pax & victoria pos- sit obtineri? 754.
	10. Deum, cum satis pœnæ illatam ho- minibus iudicat, per bella, iterum dæmones coercere, & sedare tempe- states Rerum publicarum. 755.

I N D E X

CAPITVM ET PARAGRAPHORVM
TOMI QVARTI.

CAPVT I.

De humana vita miserijs.

Pag. 1.

§. 1. Mundum esse vallem lachrymarum fugâ dignam. 1.	10. Miseria humana ex breuitate vitæ etiam eorum, qui in senectute dece- dunt. 9.
2. Quo sine & fructu de vitæ huius mi- serijs agatur? 1.	11. Miseria humana etiam ex vita eorū, qui diu feliciter vixisse videntur. 10.
3. Infantis recens nati miseria. 2.	12. Miseria hominis ex inuitabili mor- te. 11.
4. Animæ hominis, in corpore, miseria 3.	CAPVT II.
5. Miseria hominis, ab acquisitione ali- mentorum. 4.	Ob quasnam causas Deus humanam vitam tot tantisq; voluerit esse miserijs repletam? 13.
6. Miseria hominis à morbis, & curatio- ne morborum. 5.	§. 1. Ex iustitia diuina has hominis mi- serias prouenire. 13.
7. Miseria hominis à varietate morbo- rum. 7.	2. His miserijs domari superbiam hu- manam. 13.
8. Miseria hominis à Casibus. 8.	
9. Miseriæ hominis ex breuitate vitæ eorum, qui in infantia moriuntur. 9.	

manam.	15.	rum abſtinentia.	36.
3. Miſeriæ humanæ, ſuperbiæ humanæ ſunt frænum.	17.	7. Sine fame, nemo pro cibis laboraret.	37.
4. Miſeriæ humanæ, humilitatis ſunt cauſa.	18.	8. Fame, & ſiti, cibum & potum, mirè condiri.	37.
5. Miſerię humanę pariunt mundi contemptum.	18.	9. Famem non voluptati tantùm, ſed etiam ſanitati ſeruire.	39.
6. Ex miſerijs humanis S. Auguſtinus, alijq̃ diſcunt mundũ contemnere.	19.	10. Famis & ſitis, cibum & potum condientium exempla.	40.
7. Miſeriæ cauſa ſunt, vt è vita libenter excedant homines, exemplo P. Fran- eiſci Coſteri.	20.	11. Fames facit ad percipiendam cibi ſuauitatem.	41.
8. Ipſa miſeræ vitæ breuitas, vitæ contemptum parit.	21.	12. Fames corporibus animiſq̃ ſanandis idonea.	42.
9. Vitæ præſentis miſeriæ ad futurã impellunt felicitatem.	22.	13. Fames docet ſaſtidioſum ganeonem eſſe frugalitate contentum.	43.
10. S. Cæcilia, per vitæ huius miſerias Tiburtium docet vitã cõtemnere.	23.	14. Fames frenanda, ne vltra neceſſitatem ducat.	44.
CAPVT III.		15. Fames ſterilitate cur inducatur.	44.
<i>Fames quid ſit, & quantum malum?</i>	24.	16. Nec fames ſemper nocet, nec ſaturitas ſemper prodeſt.	45.
§. 1. Fames vnde? & eſſe ſpeciem morbi.	24.	CAPVT V.	
2. Fame ad humanas carnes edendas adacti,	25.	<i>Non ſolùm prouidentia, ſed etiam bonitatis & juſtitie diuina iudicia aequiſſima in fame contineri.</i>	
3. Fame ad deditiõnem aliãque mala compulſi	26.	§. 1. Fames non inutilis.	46.
4. Fame ad ſcelera homines cõcitati.	28.	2. Fames, quã domantur multi, non more canum patienda.	47.
5. Fames Eriſichthonia, tandem dentibus in ſua membra graſſatur.	29.	3. Gulæ & ebrietatis mala, ex antiquis exemplis.	47.
CAPVT IV.		4. Eadẽ mala ex nouę legis exemplis.	48.
<i>Fames quotuplex ſit, & quã varia? quãq̃, ex diuina prouidentia ad multa bona utilis?</i>	31.	5. Fame homines ad Deum quẽrendũ adigi.	49.
§. 1. Bonam & malam eſſe famem.	31.	6. Fame puniri ſanguinarios.	50.
2. Omnino non fameſcere vnde proueniat?	32.	7. Fame puniri ſuperbos.	50.
3. Portentorum in ediarum cauſſę incertæ.	33.	8. Fame puniri ſuperſtitiõſos.	51.
4. Inedia hypocritica.	34.	9. Fame bonos benè, malos malè vti.	51.
5. Sanctorum ſtupenda inedia, ſolã S. S. Eucharistiã paſtorum.	34.	CAPVT VI.	
6. Etiam à natura quædam mira cibo-		<i>Diuina prouidentia, circa corporalem eſcam, è S. S. Eucharistiã institutione, & ipſius famis fructibus agnitio.</i>	
		§. 1. S. S. Eucharistiæ quanta vis.	52.
		2. S. S. Eu.	

- 2. SS. Eucharistiæ, cur apud quosdam paruus effectus? 53.
- 3. Quod huic fastidio remedium? 54.
- 4. Famis corporalis commoda. 55.
- 5. Fami de cælo prodigiosè succursū. 55.
- 6. Fames quantæ rei occasio? 56.

CAPVT VII.

Seueram Famis, sed iustissimam & meritissimam esse pœnam. 58.

- §. 1. Basiliscus Imp. cum Imperatrice, cur fame punitus? 58.
- 2. Fames ad filium comedendum adigens. 59.
- 3. Simile exemplum. 60.
- 4. Præcedentium duorum exemplorum causa. 60.
- 5. Quid sit, cælum æneum, & terram ferream esse? 61.
- 6. Dirissimæ tamis ciuitatum punitarū exempla. 62.
- 7. Totius nationis fames. 63.
- 8. Causæ tam atrocium plagarum. 64.
- 9. Cur aliquando toti exercitus fame pereant? 65.

CAPVT VIII.

Inter cætera vitia intemperantiam in cibo & potu conuenientissimè puniri fas est. 66.

- §. 1. Gulã, præcipuè fame dignã esse. 66.
- 2. Vinum subinde diluere & curas & morbos. 67.
- 3. Gula quid primis parentibus, quid Israeliticis nocuerit? 68.
- 4. Famẽ minatur Præuaricatoribus Deus. 69.
- 5. Ebrietatis quanta sit culpa, præsertim apud priuatos? 70.
- 6. Ebrietatis quàm iusta sit pœna? 72.
- 7. Satraparum temulentiam famem mereri. 73.
- 8. Quàm seuera fame gulam in Religiosis puniuerit Deus? 74.

- 9. Intemperantiam ab hominibus puniendam, ne à Deo puniatur. 75.
- 10. Ebrietatis mala. 76.
- 11. Intemperantiæ remedia. 77.
- 12. Cur Deus Fideles potius fame puniat, si sint intemperantes, quàm infideles? 78.

CAPVT IX.

Famis, ad charitatem exercendam, usus, & abusus ad exercendam immanitatem. 80.

- §. 1. Fames an laudari possit? 80.
- 2. Quomodo se gesserit, tempore famis, S. Basilius? 81.
- 3. Quo pacto S. Basilius, tempore famis, sit à nobis imitandus? 83.
- 4. Admiranda ludoci in pauperes liberalitas, à Deo liberaliùs cõpensata. 84.
- 5. Maximinõ fames, in pœnam, Christianis in gloriam celsit. 85.
- 6. Superioris historiæ documenta. 88.
- 7. Grauisissimis pœnis & exéplis dignos esse auaros, fame in lucrũ vtentes. 90.
- 8. Misericordes, tempore famis, misericordiam consequi. 92.
- 9. Tempore famis peregrinos vrbibus non esse excludendos. 93.
- 10. Tempore famis, humanitatem & naturam non esse exuendam. 94.

CAPVT X.

Pestisne grauius humani generis flagellum sit, an Fames? 95.

- §. 1. Cùm nonnulli mori potius optent, quàm famere, quærendum, an fames morte peior? 95.
- 2. Pestis, quàm famis nomen multò esse horribilius. 96.
- 3. Pestis, quàm atroces sint effectus? 97.
- 4. Pestis etiam alia mala portendit. 98.
- 5. Pestis honore sepulturæ priuat. 99.
- 6. Pestem hoc ipso fame esse clementiorẽ. 100.

- rem, quia non tam diu cruciat. 100.
7. Fames & pestis mala inter se collata, & à Deo intentata peccatoribus. 101.
8. Pestis meliores, fames peiores facit mortales. 102.
9. Fames ad facinora instigat à natura abhorrentia. 103.
10. S. Basilij & Ambrosij locus inter se collatus. 104.
11. Ex inopia & fame filios vendere coactus pater. 105.
12. Lucta parentis filios vendituri. 105.
- CAPVT XI.
- Cur pestem non solum pra bello, sed etiam pra fame in poenam suam elegerit Dauid?* 106.
- §. 1. Causa trium malorum in poenam Dauidi propositorum. 106.
2. Septemne annis, an tribus fames Dauidi proposita sit? 107.
3. Poenae Dauidi, an, & quomodo fuerint aequales, vel inaequales? 108.
4. An, & cur melius sit, incidere in manus Domini, quam hominum? 109.
5. Cur Dauid, si bellum aut famem elegerit, in manus hominum incidisset? 110.
6. Cur populus famis ac belli poenam magis sensisset? 113.
7. Cur pestis, belli, & famis tempora inaequalia fuerint assignata? 113.
8. In bello plerumque triplex, in fame duplex, in peste simplex malum contineri. 114.
9. Idcirco bellum esse grauissimam poenam, quia plurimos imparatos subita morte tollit. 115.
- CAPVT XII.
- Quid? & quam magnum, & quam multiplex sit malum morbus?* 116.
- §. 1. A morbo vniuersam corporis vel harmoniam, vel Remp. turbari. Ibid.
2. Quid sit morbus, & cur carceri similis? 117.
3. Quam varij omnia membra morbi infestent? 118.
4. Innumerabiles esse morbos; immò vitam ipsam esse morbum. 121.
5. Quot malis obnoxius carcer sit corpus, à quo meritò liberationem petimus, si caelestia sapimus. 122.
- CAPVT XIII.
- Hominum de morbis cogitationes, & querela.* 124.
- §. 1. Morbi vim ac dolorem homines saepe, non solum ad peccata alia, sed etiam ad desperationem adigere. 124.
2. Morborum impatientia, è viris pueros fieri. 124.
3. Morbum ipsi S. Paulo gemitus expressisse. 125.
4. Sicut ab animalibus quibusdam, ita alios à morbis è vita fugatos. 126.
5. Caroli Malapertij de suo morbo querela. 127.
- CAPVT XIV.
- Magnam animorum medicinam esse, si quis morborum, ac praecipue etiam vulnerum causas noverit.* 129.
- §. 1. Ignoracionem causarum, admirationis & querelarum causam esse. 129.
2. Causarum cognitionem & admirationem tollere & querelas. 129.
3. Neminem debere scandalizari, si innocentes persecutione patiatur. 130.
4. Multò minus scandalum accipiendum, si reos vident pati. 131.
5. Seruus, arcano, sed iusto Dei iudicio, pede mutilatus. 132.
6. Pecuniam saepe vtiliter amitti, aliquando autem etiam in auaritia poenam, quod mirabili historia docetur. 133.
7. Mul-

7. Multos spoliari, quia ipsi spoliarunt. 135.

8. Non judicandos de peccato, qui in corpore damnatum aliquod sunt passi. 135.

9. Non esse scandali causam, etiam si innocentes talia patiantur. 136.

10. Cur alij his, alij alijs membris priuentur? 137.

11. Manus cur abscindi jubeatur in sacra Scriptura? & pes processione sacram irridentis miraculose abscissus. 138.

12. Tabella Frisingæ ad altare S. Sigismundi cum pede appensa. 139.

CAPVT XV.

Primam morborum causam esse hominis naturam. 140.

§ 1. Homines morti obnoxios, etiam morbis obnoxios esse oportere. 140.

2. In homine contraria, & omni ætate, morborum pericula esse debere. 141.

3. Cælum in corruptionis, terram corruptionis esse sedem. 142.

4. Tempus, & motum cælestem nos fluxus nostræ naturæ admonere, magnamq; septenario numero vim inesse. 143.

5. A cæli motu nos mutabilitatis nostræ admoneri. 145.

6. Omnia in terris mortem pati, vel docere. 146.

7. Quæ res, quæ morbi sint mors bestiarum? 147.

8. Hominem à loco, origine, & societate animalium, suæ fragilitatis utilitatem commonescere. 148.

9. Principium & finem vitæ humanæ, lachrymis ipsis suam fragilitatem restari. 149.

CAPVT XVI.

Alteram morborum causam, esse naturam non solum elementorum, sed etiam locorum. 150.

ram non solum elementorum, sed etiam locorum. 150.

§ 1. Elementorum symmetriam homini naturalem facile posse disturbari. 150.

2. Quæ partes hominis lethaliter afficiantur, vel non afficiantur? item quid sit morbus? 151.

3. Aëris infectionem magnam sæpe esse causam morborum. 152.

4. Corruptionem esse ab elementis, idq; mira Dei providentia. 157.

CAPVT XVII.

Tertiam morborum causam esse peccatum Adami, ob id à Deo immortalitate gratuita priuati. 158.

§ 1. Hominem à Deo conditum esse, in eo statu, ut neq; morbum, neq; mortem pati debuisset, si non peccasset. 158.

2. Quod de facto moriantur homines, peccato Adami esse ascribendum. 160.

3. Non aliunde, nisi ab Adamo provenire etiam reliquas vitæ huius calamitates. 161.

4. In his ipsis pœnis beneficia Dei contineri. 162.

5. Animi vitia & morbi è Protoplasti delicto orta. 162.

6. Ignorantia aliaq; animi mala ex eodem fonte manantia. 163.

7. Boëtij de eadem ignorantia querela. 164.

8. Ex scientia à diabolo promissa, nata ignorantia. 164.

9. Extrinseca & Fortunæ mala ab eodem peccato orta. 164.

10. Cur bestia, quæ non peccarunt, moriantur? 166.

CAPVT XVIII.

Quartam morborum causam, esse caco-demonem. 167.

- §. 1. Diabolus primos parentes quomodo, & cur seduxerit? 167.
- 2. Quod diabolus primis parentibus fecit, facere etiam eorum posteris, quin & bonos Angelos subinde esse pœnarum ministros. 168.
- 3. Sæpius tamen bonos Angelos à nobis mala depellere. 169.
- 4. Sæpius malos spiritus cruciatus no- stros procurare. 170.
- 5. Mirabiles morbi à dæmone procu- rati. 171.
- 6. Capitis dolor, & sterilitas, quibus re- bus illata? 172.
- 7. Etiam ferro siue per se, siue per suos dæmon grassatur. 173.
- 8. Refutantur, qui putant, dæmonem morbos non posse immittere. 174.
- 9. E varijs dæmonum nominibus cog- nosci, quàm sint noxij. 175.
- 10. Quibus modis morbos, in humanis corporibus creet dæmon? 175.

CAPVT XIX.

- Quintam morborum, aliorumq; humano- rum malorum causam esse sagas, ve- neficos, aliisque cacodæmonis mini- stros.* 177.
- §. 1. Dæmonem hominibus uti ad no- cendum, & quibus modis eos sedu- cat? 177.
 - 2. Publicæ veneficorū professiones 178.
 - 3. Quibus modis venefici hominibus noceant? 179.
 - 4. Quo pacto foetum impediât, vel ante tempus expellant venefici? 179.
 - 5. Quo modo partum impediunt, vel natis iam noceant. 180.
 - 6. Inter coniuges vnde veneficia exi- stant? 181.
 - 7. Offendere veneficos periculosum es- se, luculenta historia docetur. 181.
 - 8. Aliud eiusdē argumēti exemplū, 182.

- 9. Figuris cereis, & acubus, ac clavis uti magos, ad nocendum. 184.
- 10. Quàm stupenda exierint de puella, per puellam fascino? 185.
- 11. Cur innocentibus, & etiam infanti- bus sagæ & venefici insidientur? 188.
- 12. Summa nocendi libido, apud vene- ficos. 189.
- 13. Dirisimum magi, & corpora & ani- mas perdentis exemplum. 190.

CAPVT XX.

- Sextam morborum, vulnenum, & extra- ordinariarum mortium causam, esse etiam alios homines, qui venefici non sunt.* 191.
- §. 1. Diabolum multa per homines posse, vel facilius posse, quæ per se non potest. 191.
 - 2. Homines hominibus, & amicos ami- cis esse lupos. 192.
 - 3. Quædam duella licita esse, historijs probatur. 193.
 - 4. Quæ duella illicita sint, & vnde pro- hibita? 194.
 - 5. Concilij Tridentini, contra duella, decretum. 195.
 - 6. Etiam duella priuata à Iulio II. pro- hibita esse. 195.
 - 7. Quàm inane sit, solius gloriæ causâ duellare? 196.
 - 8. Nec criminis purgandi causâ licita esse duella. 197.
 - 9. Pessima esse duella ex odio & volun- tate occidendi suscepta. 198.

CAPVT XXI.

- Septimam morborum, vulnenum, mor- tiumq; causam esse, ipsos homines peri- cula sua amantes, & aduentus; è qui- bus tamen diuina ope, sape mirabiliter eripiuntur, aut iustissime perire sinun- tur.* 199.

§. 1. Quid

1. Quid pericula etiam vtilitatis adferre possint? 199.
 2. Cautiores fieri, & à Deo custodiri periclitantes; quamquam ipsi sibi, non Deus illis pericula creet. 200.
 3. Maximiliani II. Imp. mira animositas. 201.
 4. Eiusdem in bello audacia, & fortuna. 202.
 5. Eiusdem adhuc iuuenis, in venando contemptus periculorum. 203.
 6. Eiusdem in itineribus casus miri. 203.
 7. Alij eiusdem Imperatoris terra maritq;, item ab igne & aqua casus. 204.
 8. Quinam periculorum contemptores vituperandi sint, vel laudandi? 205.
 9. Titi Imperatoris in summo discrimine protectio. 206.
 10. Iacobi regis Scotiæ inter insidias maximas, diuina defensio. 207.
 11. Summi Pontificis Sigismundi Casaris, & Ducis Veneti seruata incolumitas, & quantas Deo gratias agere debeamus, ob pericula superata? 208.
 12. Discrimen periculis se se committentium; & stulticia nolentium è periculis eripi. 210.
 13. Leandri & Phyllidis, pericula amantium, fabulæ. 211.
- CAPVT XXII.
- Octauam morborum causam, esse homines, non iam alijs, sed sibi met ipsis, per sua vitia, morbum accersentes.* 212.
1. Homines sæpe alijs morborum suorum causas ascribere, quorum ipsi sunt authores. 212.
 2. Pigritia & otio multos marcescere, & ægrotare. 213.
 3. Ira quantum è Senecæ sententia hominem mutet? 214.
 4. Iram podagræ, aliarumq; affectionū, yti & superbiam, causam esse. 216.

5. A venerea voluptate merito ortam veneream luem. 217.
6. Venerem & Bacchum plerumq; iungi. 219.
7. Intemperantiam ciborum, causam esse multorum morborum. 219.
8. Senecæ de gulonibus sibi morbos accersentibus querela. 221.
9. Monstruosam gulam, monstrorum morborum causam esse. 222.
10. Bibendi intemperantiã plurimos ægrotare. 224.
11. Qualesnam morbos gignat ebriositas? 225.

CAPVT XXIII.

Nonam morborum causam esse, iustitiam Dei, hominum peccata punientis, ostenditur ex historijs veteris Testamēti. 226.

1. Adami peccatum etiam morbis punitum fuisse. 226.
2. Infantes non alia de causa, quam ob originale peccatum, morbis obnoxios esse. 227.
3. Complura exempla, ob peccata, morbis punitorum. 228.
4. Rex Ieroboam, cum tota familia, morbis plexus. 230.
5. Asa rex ob Prophetam in neruum missum, pedum morbo punitus. 231.
6. Ozias, ob Sacerdotium vsurpatum, lepra percussus. 232.
7. Superbi Antiochi morbus. 233.

CAPVT XXIV.

Eadem iustitia Dei, homines vario morborum genere, ob peccata, punientis, declaratur exēplis noui Testamenti. 234.

1. Cur Christus Paralytico corporis sanitatem petenti, animæ prius derit? 234.
2. Paralyticum, ob peccata, triginta annis in morbo jacuisse, 235.
3. In-

3. Indignè Sacram Eucharistiam sumentes, morbis dignos esse. 236.
4. Exempla eorum, qui ob sacra indignè tractata, morbis castigati sunt. 237.
5. Quadragesimæ jeunio violato, indignè communicans, grauiter punitus. 238.
6. Alius jeunij violator, & alia inobediens mulier, grauiter puniti. 241.
7. Monasteriorum claustra, & excommunicationem contemnentes morbis castigati. 242.
8. Varij vel excommunicati, vel inobedientes, grauibus corporis malis affecti. 243.
9. Quid sit tradere aliquem satanæ, aut excommunicare? 244.
10. Ob libidinem, etiam non excommunicati, à dæmone vexati. 245.
11. Ob blasphemias à S. Paulo satanæ traditi, vel etiam truncati. 246.
12. In Dei Matrem blasphemus, truncatus, alij à dæmone plexi. 247.
13. Imprecationibus præsertim parentum, miseros fieri homines. 248.
14. Filius in matrem injurius, suæ pœnæ miseriam narrat. 249.
15. Impatiens sibimet ipsum diabolū imprecatur & impetrat. 250.

CAPVT XXV.

- Ex Herodis etiam regis pœna ostenditur, quàm iusta sit diuina vindicta seueritas, in morbis & cladibus inferendis.* 251.
- §. 1. Capite, & Principe percusso, etiam reliqua membra malum pati. 251.
 2. Quanta Herodes in animo, quanta in corpore supplicia sit passus? 253.
 3. Homines Deum sibi ipsis facere crudellem; Et de pomposo funere Herodis. 255.

4. Impietas aliâque vitia Herodis, tantâ horribili morte digna. 256.
5. Immanissima Herodis in quoscumq; crudelitas. 259.
6. Scelera Herodis vindictam, vindicta Herodem ad pœnitentiam prouocauit. 261.
7. Paria ferè Herodi flagitia nunc committi, quæ paria supplicia mereantur. 262.
8. Nos quoq; per pœnas nostras ad pœnitentiam vocari. 264.

CAPVT XXVI.

- Decimam morborum causam esse Gloriâ Dei cuius non solum iustitia, sed etiam potentia, aliâq; attributa, ex humanis miseris, tam allatis, quàm sublati, elucent.* 265.
- §. 1. Ad iustum Mundi Gubernatorem pertinere, vt peccata puniat. 267.
 2. Cæcum, non ob peccatum, sed ob potentiam Christi ostendendam, cæcum fuisse. 266.
 3. Cur discipuli Christū interrogârint, an cæcus peccârit, vt cæcus nasceretur? 266.
 4. An peccatum originale, vel parentū, causa fuerit, vt cæcus nasceretur? 267.
 5. Qualis causâ morborum sit peccatum originale? 268.
 6. Quantum miraculum fuerit Christi, mulierem insanabilem sanantis? 269.
 7. Christi leprosum tactu sanantis potentia. 270.
 8. Cur Christus mundato à se leproso dixerit: Nemini dixeris? 271.
 9. Christi potentia eluxit ex ejectis potentissimis spiritibus. 272.
 10. Christus quàm potens dæmonum expulsor? 272.
 11. Suspiciatos tamen dæmones, Christū esse

esse Filium Dei: & cur voluerint in
porcos immitti? 273.
12. Decem causas, ob quas, Christus eje-
ctos demones in porcos immisit. 274.

CAPVT XXVII.

*Undecima morborum causa, Bonitas, &
misericordia Dei, peccatores per morbos
ad poenitentiam vocantis, aut à pec-
catis expiantis.* 276

- §. 1. Duplex ira Dei, homines per poenā
corrigentis. 276.
2. Exempla eorum, quos Deus per mor-
bos ad poenitentiam vocauit. 277.
3. Peccato sublato, etiam morbis libe-
rati. 278.
4. Pertinax monachus, inobedientiam
morbo luit. 280.
5. Ad carnis edomationem subinde ne-
cessarios esse morbos. 280.
6. B. Aldegundis mortituræ, maiorem
morbum perentis, patientia. 281.
7. S. Edeltrudis mira virtus, & mira gra-
tia, morbum pro purgatorio suo im-
petrantis. 282.
8. B. Adalberti oratio, poenitenti mere-
trici morbum, pro Purgatorio impe-
trat. 283.
9. Deum in morbum conijcere pecca-
tores, vt resipiscant. 284.
10. Morbum pro beneficio Dei esse agno-
scendum. 285.

CAPVT XXVIII.

*Duodecima morborum causa, vt per eos
non solum vitia deponantur, sed etiam
varia virtutes exercentur.* 287.

- §. 1. Morbis multa vitia impediri, vir-
tutesq; promoueri. 287.
2. Quam utiles sint oculorum morbi:
exemplo S. Seuerini. 288.
3. S. Authertus visis recepto, cæcitatem
precibus impetrauit. 288.

4. Morbos, domita superbia, gignere
humilitatem. 289.

5. Homines corpore infirmos, virtute
fortiores esse. 290.

6. Alia exempla eorum, qui infirmi for-
tiores fuerunt. 291.

7. Impur⁹ Sacerdos morbo sanatus. 292.

8. Petens id, quod saluti magis prodes-
set, iterum morbum impetrat, item
spiritui malo traditus, in interitum
carnis, vt spiritus saluus fieret. 293.

9. Fides per morbos propagata. 294.

10. Spes per morbi dolores incitata. 295.

11. Caritas per morbos inflāmata. 296.

12. Desiderium vitæ melioris, per mor-
bos, injectum. 296.

13. Morborum sanatio gratos vult ha-
bere. 297.

CAPVT XXIX.

*Tertia decima morborum causa, quod
sint occasio vocationis ad varia opera
pietatis, & Passionis Dominice in me-
moriam renocanda.* 298.

§. 1. Variæ morborum utilitates. 298.

2. Morbis Bernardinum Realinum lo-
co alligatum, Lesium à laboribus
non impeditum esse. 299.

3. Marcelli Mastrilli in Indiam, Tyske-
micij in Societatem Iesv. per morbos
vocatio. 300.

4. Leonardi Lesij, in morbo, Crucifixi
meditatio, & vorum ad B. Virginē. 300.

5. Lesij exemplo dolores Christi, in do-
loribus morbi, ante oculos ponendi.
301.

6. A Christo crucifixo, in morbis aspe-
cto, quam accipiatur consolatio?
302.

7. Quanta sit Christus pro ægrotante
passus? 303.

8. Christi dolores, quomodo sint cum
ægroto

ægroti doloribus comparandi? 306.	<i>Patientia eorum, qui morbos, tamquam diuinum beneficium, amauerunt, & desiderauerunt.</i> 317.	
CAPVT. XXX.		
<i>Decima quarta morborum causa, patientia occasio, qua miro Leonardi Lessij exemplo illustratur.</i> 307.	§. 1. Quidam malunt non sani, quam non casti esse. 317.	
§. 1. De morbis queri multos, qui tamen ad Deum, & virtutem trahant. 307.	2. Heroidis Barbaræ mira cupiditas patiendi in morbis. 318.	
2. Origo Lessij pestilente morbo, aut veneficio infecti. 308.	3. Mariæ Victoriæ morbi, & in ijs patientia in spectaculum aliorum. 319.	
3. Varij & diuturni dolores Lessij. 309.	4. Reguli voluntarius ad hostes reditus, & immanis cruciatus, ijs, qui spontè morbos appetunt, comparatus. 320.	
4. Quid Lessius ab adolescentia, à Deo petierit? 310.	5. Morbos ad Dei gloriam & inferri, & suscipi. 321.	
5. Quàm multis & diuersis grauiusq; morbis fuerit exagitatus Lessius? 310.	6. Alphonsi Roderici, in morbis patientia Purgatorium tollit. 322.	
6. Lessio insuper, in itinere, crus fractum. 311.	7. Longè optabilius, & vtilius esse Purgatorium, per morbos huius, quam alterius vitæ. 323.	
7. Duo calculi grauiores, quantum addiderint Lessio cruciatum? 311.	8. Patientie per morbos meritum etiam alijs posse in satisfactionem esse. 324.	
8. Quoties in die, sub finem vitæ, à calculis, & exulceratione fuerit vexatus? 312.	9. Quosdam pro malo signo habuisse, si morbis non exercerentur, quibus alij Christo conformes efficiuntur. 325.	
9. Lessius, in extrema ætate, sectionem sustinere paratus. 312.	10. Ægrum patientem fieri, si suos dolores cū inferni doloribus cōparet. 326.	
10. Votum Lessij, pro morbo auertendo, quàm circumspectum? 313.	11. Duratio morborum exigua est, si ad durationem infernorum cruciatuum æstimetur. 328.	
11. Quàm lubens, & innocens passus sit Lessius? 314.	12. Olympius Eremita, quid tolerarit, ne cruciatus æternos toleraret? 329.	
12. Dolores præsentis cum futura gloria comparat Lessius. 314.	13. Morbos suos omnes ab ægrotis, cum inferno comparandos esse. 330.	
13. Solidæ Lessij, in morbi doloribus consolationes. 314.	CAPVT XXXII.	
14. Morbos tamquam singulare Dei beneficium agnoscit Lessius. 315.	<i>Decima quinta morborum causa, ut sani ab ægro discant patientiam, sicut docet Lydvina Virgo Schiedamensis admirandum, in multis ac diuturnis morbis, patientia exemplum.</i> 331.	
15. Dolores suos cupit prolongari Lessius. 316.	§. 1. Deum quosdam in morbos conijcere,	
16. Idem numquam petijt absolutè ijs liberari. 316.		
17. Christo patienti se conformem facere Lessius studebat. 316.		
18. Morbum tamquam magnum Dei donum acceptauit Lessius. 317.		
CAPVT XXXI.		

- cere, vt alios doceant patientiam. 331.
 2. Lydvvinæ historiam quis scripserit, quidq; nomen eius significet? 331.
 3. Infantia Lydvvinæ non sine cruce, iuuentus non sine pugna. 332.
 4. Lydvving in glacie casus, à malis male explicatus. 333.
 5. Mediorum, aliorumq; auxiliorum solatio destituta Deum laudat. 334.
 6. Vermes è corpore illius erumpentes. 336.
 7. Superiores corporis partes, quibus, & quantis malis affecta fuerint? 337.
 8. Communem pestem, & alia mala in se deriuat eadem Virgo. 337.
 9. Quot annis, cuius monitu & exemplo, quanta passa sit? 339.
 10. Quanta in animo passa sit Lydvvina? 340.
 11. Tam afflictâ morbis, corpus etiam pluribus doloribus affixit. 342.
 12. Quantorum miraculorum patratrix fuerit Lydvvina? 344.
 13. Mirabilia Dei iudicia è Lydvvinâ vita doceri. 347.
 14. S. Augustini ad morborum patientiâ adhortatio. 348.
 15. Pachomij ad dolorem capitis ferendum adhortatio. 349.

CAPVT XXXIII.

- Admiranda Iobi patientia & constantia, in omni statu, seu prosperitatis, seu calamitatis, & morborum, Deum laudantis.* 349.
 §. 1. Iobi magnâ, in magna potentia, virtutes. 349.
 2. Dæmonem vnâ tentatione victum, alias pugnas Iobo excitasse. 351.
 3. Ulcere Iobi multas plagas intelligi. 352.
 4. Cur satan Iobo uxorem & linguam,

- sine plaga reliquerit? 353.
 5. Multis, & verò etiam contrarijs morbis Iobum laborasse. 353.
 6. Iobum desperatis & insanabilibus morbis afflictum fuisse. 354.
 7. Quanta fuerit grauitas morborum Iobi? 355.
 8. Iobum & Iobi imitatores martyres fieri. 357.
 9. A Iobo nos doceri, vt in vtraq; fortuna Deum laudemus. 357.
 10. A Iobo nos doceri, vt in diuino auxilio confidamus. 359.
 11. A Stoico, in summis morbi doloribus, patientia exhibita. 360.
 CAPVT XXXIV.

Decima sexta morborum causa, vt eorû occasione mens excitetur, ad aterna vel supplicia, vel gaudia consideranda. 361.

- §. 1. Nihil morbis esse salubrius. Et cur? 361.
 2. Margaretham Saffoiam quid in morbo sit consolatum? 362.
 3. Cùm vita sit breuis, nec morbos posse esse longos, maximè cum aternitate comparatos. 363.
 4. Magnitudo dolorum in morbis, cum magnitudine coronæ comparanda. 364.
 5. Rinz in morbis patientia quo modo compensata? 364.
 6. Quanta sit bonorum, morbos in celo compensantium, mensura? 366.
 7. Quibus verbis se ipsum alloqui debeat ægrotus? 367.
 8. In quibus rebus ægroti, etiam præter morbum, patientiam debeant exercere? 367.

CAPVT XXXV.

Ægrotos alijs quoq; præbere occasionem patientiæ.

<i>patientia & castitatis exerecnda, qua est decima septima morboru causa.</i>	369.	6. Eulogij admiranda patientia erga aegrotum ingrati & impatientem.	387.
§. 1. Aegrorum & aegris seruentium, quae commoda corporalia?	369.	7. Quanta perfectionis fuerit Eulogius ingrato patienter seruiens?	390.
2. Impatientia eorum, qui circa aegrotos versantur.	369.	CAPVT XXXVII.	
3. Qui curam aegrorum habuisse legantur, vel neglexisse?	370.	<i>Decima octaua morborum causa, ut per eos naturalium remediorum, & medicorum potentia a Deo data inclarescat.</i>	
4. Pregnantibus succurrisse, & cum Brigida, vel Elisabetha lauiffe leprofos, quanti sit meriti & laudis? &c.	371.	8. 1. Medicos eharitatem erga aegrotos magis spectare, quam lucrum oportere.	392.
5. Maria Victoria, in partu, & aliter laborantibus, Reliquijs crucis succurrit.	373.	2. Morbos etiam ob medicinam ad Dei potentiam agnoscendam dari.	393.
6. Eadem alijs quoque aegris succurrens, praesertim Petromilla.	373.	3. Medici hieroglyphicum; contra venena, & morbos omnes ars quintuplex.	393.
7. Martyrius Christum in specie leprosi domum portat.	374.	4. Medicorum laus, honor, praestantia, effectus non sine Deo, & ad Deum.	394.
8. S Iuliani Hospitis historia mira, de eius poenitentia.	375.	5. Deum cum medico, & plus quam medicum ab aegro inuocandum.	395.
9. Parentum peccata a filijs punita.	379.	6. Etiam Sanctos medicinae laudabilitate vsos esse.	397.
10. Quanti meriti sit misericordia erga aegrotos?	380.	7. S Iordanus aeger a diabolo deceptus, ne obediret.	397.
11. Quis sit proximus, qui vulneratis debet succurrere?	380.	8. Obedientia iuuari aegrotos, inobedientia deiuuari.	399.
12. Aegrotis Angeli ministrant, & pij homines.	381.	9. Adhortatio ad medicos, ut sua arte & peritia vtantur.	400.
CAPVT XXXVI.		10. Imperitorum medicorum audacia & infelicitas.	402.
<i>Mira patientia & charitas eorum, qui aegrotis seruiunt.</i>	381.	11. Indoctorum medicorum graua peccata.	403.
§. 1. Aegrotis moroso seruiens, Angelo comparatur.	383.	12. Ineptissimi medicastri ridicula remedia.	404.
2. Quia in bigem membra sumus in Christo vnita, inuicem succurrere debemus.	383.	13. Lepida ars cognoscendi, quid aeger comederit.	406.
3. Membrum sanum aegro seruire conuenit, etiam sine spe humani commodi.	384.	14. Quanta sit malorum medicorum passim turba? ex historia Gonellae.	407.
4. Victoria eorum, qui aegrotorum vlcera linxerunt.	385.	CAPVT XXXVIII.	
5. Benefaciendum aegrotis, etiam ingratis, & querulis.	386.	<i>Decima nona morborum causa, ut per eos</i>	

- eos supernaturalium remedium ef-
ficacia, inprimisq; Christi gloria mun-
do patefiat.* 410.
1. Etiam peritos medicos sine Deo ni-
hil prodesse. 410.
 2. Exemplo Zachai, Sanctos quosdam
ægros à medicinis absterreri. 410.
 3. Quinam Sancti, in morbis nullam
medicinam admiserint? 412.
 4. Quanam Sanctæ ægroz respuerint
medicinam? 413.
 5. Christum miracula sanitarum fecisse,
ad diuinitatem suam mundo de-
monstrandam. 414.
 6. Leporam Naaman, cæcitatem Tobiaz,
ignitos serpentes, ad Deum laudan-
dum profuisse. 415.
 7. Christus sanatione morborum, igno-
rantiam hominum sanauit. 416.
 8. Quibus, & cur miracula sanitarum
non exhibeantur? 417.

CAPVT XXXIX.

*Vigesima morborum causa, ut per eorum
sanationem, Apostolorum, Martyrum,
aliorumq; Sanctorum, de Christo, testi-
monia firmentur.* 419.

1. Christus per Apostolos, tamquam
per noui Testamenti Patriarchas, Eu-
angelium propagaturus, ad id eis
dedit virtutem sanitarum. 419.
2. S. Petrus quid, claudo sanato, effe-
cit? 420.
3. Quid idem effecerit, Aenea paraly-
tico sanato? 422.
4. Quid Tabitha restitutâ viribus factû
sit? 422.
5. Claudus à S. Paulo sanatus, quem
fructum dederit? 423.
6. Sanctos vim sanandi non sibi, sed
Christo ascribere, Pauli exemplo 424.
7. Quid sint sudaria & semicinctia S.

- Pauli, per quæ tot sanati? 426.
8. Quàm clarè Reliquiarum & sacrarum
imaginum cultus doceatur per um-
bram Petri? 427.
 9. Cur tempore Christi tot fuerint à
dæmone inlesi, per Apostolos libe-
rati? 428.
 10. S. Iacobus Apost. per quæ miracula,
quos sanaret? 428.
 11. Bartholomæus, Philippus, Mathias,
quid per sanitarum virtutem effe-
cerint? 429.
 12. Etiam septuaginta duos Christi disci-
pulos eandem vim habuisse. 430.
 13. Per Martyres aliosq; Sanctos plerôq;
que, sanitates ad Dei gloriam col-
latas. 431.
 14. Nota Ecclesiæ est potestas dæmones
pellendi. 433.

CAPVT XL.

*Vigesima prima morborum causa, ut per
eos non solum ad supernaturalia re-
media sed etiam ad varia virtutum,
& pietatis ac religionis opera incite-
mur.* 434.

1. Varij modi supernaturales sanitatis
impetrandæ. 434.
2. Fides contra morbos utilis, tamquã
contra tela ignea. 434.
3. Fides Nymphas albas aliatq; spectra
fugauit. 435.
4. Lepra per fidem in SS Trinitate à S.
Martino pulsa. 436.
5. In Nomine IESV morbi ab Apostolis
curati. 437.
6. Regis filius, Nomine IESV inuocato
sanatus, quantæ conuersionis causa
fuerit? 437.
7. Inuocata Dei Mater, sanatione mor-
borum, illustrata. 439.
8. Qui Sancti, in quibus morbis aliter
& rectè

& rectè inuocentur?	441.	nem energumenarum, velit Matrem suam laudari Deus?	465.	
9. Orationem, ieiunium, & eleemosynam contra morbos adhibendâ.	442.	6. Diabolos in ore habentium imprecatio quàm mala & noxia?	466.	
10. Mirum per eleemosynam sanati Comitum miraculum.	444.	CAPVT XLII.		
11. Baptismo sanati plerimi.	446.	<i>Vigesima secunda morborum causa, ut probentur homines, diligantne Deum, an ad remedia illicita confugiant?</i> 468.		
12. Confirmationis Sacramentum, quàm sit contra dæmones potens?	448.	§. 1. Non iuuari quosdam in morbis, vlla ops, ut probentur.	468.	
13. SS Eucharistiæ contra dæmones potentia.	449.	2. Quasnam superstitiones sanandis morbis adhiberi deploret S. Augustinus?	468.	
14. Eadem quantum valeat, contra veros corporis morbos?	450.	3. Quas superstitiones ægrorum reprehendat S. Chrysostomus?	469.	
15. Pœnitentiæ Sacramentum etiam contra corporis morbos prodesse.	451.	4. Deum valde irasci ægris ad superstitiones confugientibus.	469.	
16. Extremam vñtionem etiam vtilem esse valetudini, si ea homini conducatur.	454.	5. Deum grauitè punire eiusmodi illicitis remedijs vtentes.	470.	
17. Aquam benedictam, aliaq, quæ Sacramentalia vocantur, fructuosè contra dæmonè & morbos adhiberi.	455.	6. Ad Sanctos potiùs, quàm ad Iudæorù medicinas fugiendum.	471.	
18. Eadem res exèplis confirmatur.	456.	7. Quàm stultum sit ad dæmonem capitale generis humani hostem in morbis recurrere?	472.	
19. Alia aquæ benedictæ miracula.	457.	8. Quàm malè cesserit hæreticis, conantibus miracula facere?	472.	
20. Alia de eadem aqua benedicta.	458.	9. Quantum etiam Dini, & Diuorum reliquia rebus magicis aduersentur?	473.	
21. Modus vsurpandi aquam benedictam, aliaq, sacramentalia.	459.	10. Exempla S. Scripturæ, ægrotantium & ad magos non currentium.	474.	
CAPVT XLI.		11. Sancti, qui volentes in morbum deciderunt, aut in eo manserunt.	475.	
<i>Dæmonis Oetinga in Banaria eiectionis, luculenta historia, quâ ostenditur, Deum non tantum, per hunc spiritum, plerè peccantes, sed etiam vim suam, suorùmq, & maxime B. Virginis Mariæ ostendere.</i>		460.	12. Seruulus in morbo & morte cantans.	476.
§. 1. Puellæ obsessæ miseria & nobilitas.	460.	13. Quanta merces eos maneat, qui nolunt illicitis remedijs sanari?	477.	
2. Exorcismi inchoatio.	461.	CAPVT XLIII.		
3. Dæmonis, ob blasphemiam pœna, & expulsio.	463.	<i>Ardentem mortis meditationem veram Philosophiam esse.</i> 478.		
4. Quid ex hac historia sit discendum? maxime circa potestatem exorcizandi?	464.	§. 1. Mortem nobis ex natura, & pœna debere,	478.	
5. Quàm vbique, & etiam per liberatio-		2. Mortis		

2. Mortis meditationem, esse verā Philosophiam, Philosophis testibus. 479.
 3. Etiam SS. PP. docuisse, veram Philosophiā esse meditationē mortis. 480.
 4. Idem Principes summos sensisse. 481.
 5. Nuntios & indicia mortis non posse abscondi, exemplo ostenditur. 482.
 6. Mortis memoriam ingeri ab omnibus agris & sensibus obuijs. 483.
 7. Quæ facientes iter, mortis immemores non esse sinant? 484.

CAPVT XLIV.

Quanta ubiq; sit occasio mortis meditante? 485.

1. In campis vbique mortis memoriam occurrere. 485.
 2. Arborea & fluua esse mortis indices. 486.
 3. Flores, fructus, ignem, aquam, esse symbola mortis. 487.
 4. Vaporem & ventum, mortis esse monumentum. 489.
 5. Calum & stellas, nos interitū nostri admonere. 489.
 6. Urbium cadauera, mortis monumenta. 490.
 7. In vrbibus, & ipsis ædibus memoriā mortis occurrere. 490.
 8. Mortis mentio & figura mensis illata. 491.
 9. Domitiani cœna funesta Senatoribus data. 492.
 10. Damocli à Dionysio cœna funesta data. 493.
 11. Omnia quæ in mensa comedentibus apponuntur, mortis esse signa. 493.
 12. Spirationem, tempus, arma, & vestes hominis, esse signa mortis. 495.
 13. Vigilijs, & somnum hominis, esse monumentum mortis. 496.
 14. Xerxis exercitus, & totus mundus

- memoriam mortis excitat. 497.
 15. Quanti fructus ex memoria mortis nascantur? 498.

CAPVT XLV.

Ratione loci, in quocumq; quis moriatur, neminem conqueri posse. 499.

- §. 1. Quæ tria sint circa mortem consideranda? Et omnes in exilio degere. 499.
 2. Vnum quidem locum altero esse salubriorem, nullum tamen à morte securum. 500.
 3. Quosdam mereri, vt extra patriam moriantur. 500.
 4. Sapientes extra patriam non mori, cum vbique illis patria sit. 501.
 5. Quosdam felices esse, eò, quòd extra patriam viuunt, & moriantur. 502.
 6. Exilium sapienti nihil boni auferre. 503.
 7. Foris quàm domi multi, immò ipsi etiam Prophetæ, cur acceptiores? 503.
 8. Esse aliquibus solatium, inter suos mori, sed & illis, non sine causa, negari Et quas benedictiones Abraham extra patriam suam acceperit? 504.
 9. Sanctis nusquam, & vbique in terris exilium esse. 505.

CAPVT XLVI.

Immatura morte aliquos, licet innocentes, occultis, sed iustis, & clementibus Dei iudicijs obire. 506.

- §. 1. Cur S. Antonio noluerit reuelare Deus, qua de causa aliqui infantes moriantur, cum tamen eam causam in Scripturis reuelauerit? 506.
 2. Christum ipsum in florentissima ætate aliosq; sanctos mortuos, qui mortem beneficij loco habuerunt, nullā custodis Angeli malevolentia, aut negligentia. 507.
 3. Mirabilis historia de iuvene, per Angelum

- gelum occiso, alijsq; in speciem dam-
nis. 508.
- 4. Quibusnam sit mors immatura be-
neficium? 511.
- 5. Senio priuari, multis compendium
potius, quam dispendium esse. 512.
- 6. Nullum immaturum mori, dum oc-
casioni peccandi subducitur. 513.
- 7. Multos potius mori, ne mala gentis
suae videre cogantur. 514.
- 8. Quam male querantur, qui de im-
matura aliorum morte queruntur? 515.
- 9. Cur mali non statim mortem tollan-
tur? 515.
- 10. Recte Angelos non impedire mor-
tem suorum clientum. 516.

CAPVT XLVII.

*Multos immaturam mortem obire, qua
ob delictum, digni, & non iam innocen-
tes sunt.* 517.

- §. 1. Impios multo iustiore titulo citius
mori, quam pios. 517.
- 2. Poëmen nocens à feris laceratus. 518.
- 3. Propheta à leone, ob inobedientiam,
occisus. 519.
- 4. Anania & Sapphira subita, sed iusta
mors. 520.
- 5. Multorum peccata non apparere, qui
tamen mortem merentur. 521.
- 6. Varij, in Scripturis, morte puniti, ob
sua peccata. 522.
- 7. Ob quæ parentum peccata, filij ante
tempus moriantur? 522.

CAPVT XLVIII.

*Alia causa, ob quas iuuenes moriuntur
sepe ante senes, tum ex natura, tum è
diuina iustitia petita.* 524.

- §. 1. Ut in fœno, ita & in homine meten-
do, nulli parcendum. 524.
- 2. Adolcentem in Naim, communi iure
mortis, sed ad gloriam Christi subla-
tum. 525.

- 3. Complexionem diuersam, esse causam
longioris vel breuioris vitæ. 525.
- 4. Cur iuuenes non debeant senibus
longiorem vitam sperare? 526.
- 5. Internas mortis causas, æquè esse in
iuuene, ac sene. 527.
- 6. Extrinsecas mortis causas iuueni ma-
gis, quam seni esse timendas. 528.
- 7. Quid iuuenibus longæ vitæ fiduciam
faciat? 529.
- 8. Homines vasis figuli similes, casu citi-
us, aut tardius frangi. 530.
- 9. Non solum vasis figuli, sed etiam in
carcerem coniectis reis similes esse
homines. 531.
- 10. Filios sæpe ob parentum peccata, è
medio tolli. 532.
- 11. Filios sæpe, ob peccata in parentes, è
medio tolli. 533.
- 12. Mira duo exempla filiorum utraq;e
morte punitorum, ob peccata in pa-
rentes. 534.
- 13. Quid sit, tempore non suo mori, aut
non dimidiare dies suos? 535.
- 14. Quinam non dimidiant dies? exem-
plis ostenditur. 536.
- 15. Sanctos mortem citam optare, ne co-
gantur malis interesse. 538.

CAPVT XLIX.

*Mortes varias, per bella pestes aliasq;
causas, iustissimi Dei iudicij, in ho-
mines immitti.* 538.

- 1. Senes raro mortem serua mente vo-
care. 538.
- 2. Publica crimina, publicis bellis & cla-
dibus rectè punita. 539.
- 3. An non etiam nostro æuo publicis no-
stris cladibus causa sit data? 541.
- 4. Populi aliquando, aliquando Prin-
cipum culpâ, tales clades immitti. 541.
- 5. Diluuium & incendio peccata morta-
lium punita. 542.

6. A terra

6. A terra, ob scelera sua, absorpti ho- mines. 543.
 7. Aëris infectione plecti mortales, ob peccata. 544.
 8. Communes omnium elementorum plagas, à peccatis prouenire. 545.

CAPVT L.

Tragico Maurity Imp. exemplo ostenditur, quàm iusta sint iudicia Dei, immò & quàm clementia, si quem publico, etiam per carnificem, supplicio affici, aut ferro excindi patiatur. 546.

- §. 1. Quis, & vnde fuerit Mauritius? 546.
 2. Peccatum Maurity. 547.
 3. Bona Maurity, in bellis, fortuna. 548.
 4. Præfagia Maurity ad pœnitentiam extimulant. 549.
 5. Optio datur Maurity, in hacne, an in altera vita luere vellet? 550.
 6. Maurity & filiorum ac vxoris & filiarum luctuosa mors. 552.
 7. Cum Maurity nos, in omni tribulatione dicere debere: Iustus es Domine. 552.
 8. Maurity, etiam post mortem, in suis adhuc punitum. 554.

CAPVT LI.

Diuini iudicij æquitas, etiam in Phocæ Imperatore, alyssi Principibus violentè occisis, manifestatur. 556.

- §. 1. Mores & tyrannis Phocæ. 556.
 2. Miser Phocæ interitus. 557.
 3. Cur Deus subinde tyrannos mittat? 558.
 4. Etiam Saulem Regem in pœnâ peccati datum, & punitum esse. 559.
 5. Iosiam, ob heuem in speciem rem, punitum. 560.
 6. Leonem Imperatorem, ob indulgē-

- tiam in filio punitum esse. 561.
 7. VVenceslaus & Agilulphus, ob fauorem hæreticis exhibitum, occisi. 561.
 8. S. Petrus Bardam & Michaelé Imp. grauiter punit, ob injurias in Ecclesiam. 562.
 9. Clotarij regis luctuosa mors. 564.
 10. Parthenij Francici tragicus exitus. 564.
 11. Multorum magnatum ac Principum miseranda mors. 564.

CAPVT LII.

Alias quoq; seu Principum, seu aliorum hominum varias mortes à diuino nutu pendere, & iustis de causis accidere. 566.

- §. 1. Isaac, S. Martinus, Carolus Borromæus, diuinitus protecti. 566.
 2. Bartholomæi Entij facinora à cadauere accusata, Theodosij Comitum mors. 567.
 3. Canis, cranio in senis sinu deposito, homicidam accusat. 568.
 4. Anima pueri occisi latroni nullam dans quietem. 568.
 5. Manûs aridæ, & alborum ossium sanguine prodigioso proditi ad mortem rei. 570.
 6. Iudex de celo iussus primò obuium suspendere, aliàs crudelis, talionem experitur. 571.
 7. Detrahentibus de honore B. Virginis, membra detrahuntur. 572.
 8. Lepida furis, patibulum frustra euadere cupientis, historia. 573.
 9. Fures in patibulo extolli, vt cælo sint propiores. 574.
 10. Tragicus Baechanaliū, in Gallia exitus.

- exitus. 575.
11. Aliæ nuptiæ in luctum desinentes, inter ipsas choreas. 576.
 12. Aliæ tristiores innuptæ nuptiæ in luctum desinentes; ite S. Bernardi ad Eugeniû Papâ admonitio de Morte. 577.
- CAPVT LIII.
- Iusta Dei esse judicia, quando homines tentari permittit, sine vincant, sine vi-
li resurgant.* 579.
- §. 1. Tentatio de tentationibus à DEO permisis. 579.
 2. Tres justæ permiffarum tentationû causæ. 580.
 3. DEI potentia & voluntas in succurrendo. 580.
 4. Contra magnas tentatoris vires, maiores adesse vires DEI. 581.
 5. DEI voluntas & sapientia, nobis, in tentatione, non permittentis noceri. 581.
 6. Tres classes tentatorum. Et quàm vtiliter pij tententur? 583.
 7. Tentatione homines doctiores & meliores fieri. 586.
 8. Tentatione homines excitari, ne torpescant, sed vt varia pietatis opera exercent. 587.
 9. Quantû multis profit, cecidisse? 588.

CAPVT LIV.

- Iustissima quoq, esse judicia Dei, quibus permittit homines plurimos non solum tentari & vinci, sed etiam ita vinci, vt numquam resurgant.* 590.
- §. 1. Quo modo Christus têtatus, & quid inde meruerit? quo modo DEVS tentationes permittere possit, ex plenitudine suæ potestatis? 590.
 2. DEVS probandi, & libertatis arbitrij

- ostendendi causa, homines sit tentari. 591.
3. Cur in tentationibus gaudendum sit? 593.
 4. Quomodo orandum, vt non inducamur in tentationes, & tamen in tentationibus gaudendum sit? 595.
 5. Homines tentatione, sicut vasa in igne probari. 596.
 6. Malos suâ malitiâ & arbitrio tentationi succumbere. 597.

CAPVT LV.

- Quo modo diuina iustitia exigat, vt per-
uicaces, in suis sordibus, perire permit-
tantur; diuinâ illustratione motioneq,
tandem subduclâ?* 599.
- §. 1. Sicut meritò Angeli cadere permisi sunt, ita & meritò homines permitti. 599.
 2. Certam esse mensuram peccatorum, hominibus constitutam. 600.
 3. Quanti sit facienda pœna spiritualis, & quàm meritò infligatur? 601.
 4. Iustè excæcari eos, qui lumen à se repellunt. 602.
 5. Vix ducem repudiantes dignos esse, vt in via errent. 604.
 6. Quomodo protegi nolentes deserat DEVS? 605.
 7. Processus excæcationis in peccatore. 507.

CAPVT LVI.

- Hominis esse vitium, si cadat; meritum si vincat. Quod in pluribus exemplis demonstratur.* 609.
- §. 1. Bono vel malo fundamento nixos à tentationibus non superari, vel superari. 609.
 2. Inter Cain, & Abelem, inter Esau & Iacob

- Jacob quale discrimen? 610.
 3. Quale discrimen inter Cham & fratres? 611.
 4. Discrimen inter Orpham & Ruth. 612.
 5. Discrimen inter Ioseph & fratres, inter Dauidem & Saulem. 612.
 6. Discrimen inter Pharisæum & Publicanum. 613.
 7. Discrimen inter Petrū, & Iudam peccantes. 613.
 8. Discrimen inter bonum & malum latronem, qui cum Christo crucifixi sunt. 615.
 9. Corollaria è narratis exemplis ducta. 616.

CAPVT LVII.

- Alia complures iustissima causse, ob quas aqvisimus totius Mundi Gubernator homines, etiam charissimos, tentari vexariq; permittit.* 619.
 §. 1. Optimos quosq; & fortissimos duris gaudere. 619.
 2. Sanctis cum Arnulpho, ob spem lucris spiritualis suave esse, pati. 620.
 3. Necessarias esse etiam Sanctis tentationes. 621.
 4. Triplex tentationem patienter ferentium gradus. 622.
 5. Aliquos, tum ob utilitatem, tum ob parentū peccata, tentari vtiliter. 623.

CAPVT LVIII.

- Nullum tam profundum esse peccatorem, qui veniam à Deo non possit consequi; quantaq; sit vis Crucis, contra demones, & tentationes carnis vel desperationis, etiam in extremo agone usurpanda?* 625.
 §. 1. Profundius lapsū, difficilius elabi. 625.

2. Authores historiæ, & historia Magi conuersi luculenta. 626.
 3. Corollaria ex præcedenti historia. 632.
 4. Desperare esse maius peccatum omnibus alijs præcedentibus. 634.

CAPVT LIX.

- Magnos pœnitentes magnis tentationibus debere resistere, in S. Theodora pœnitentis exemplo ostenditur.* 636.
 §. 1. Tentari grauitè, & circa Confessionem, etcirca Satisfactionem pœnitentes. Et quid veneficis, pro pœnitentia, iniungi debeat? 636.
 2. Theodoræ honestas, & simplicitas. 637.
 3. Stultitia eorū, qui noctu; impudentia, qui interdium peccant. 638.
 4. Theodoræ conuersio & pœnitentia. 639.
 5. Quam raræ & paræ pœnitentiæ nunc à peccatoribus peragantur? 641.
 6. Theodoræ tentationes, quàm multæ, variæ, & graues fuerint? 642.
 7. Theodoræ sanctitas & gloria cælestis detecta. 647.
 8. Theodoræ, in tentationibus superandis, virtutem imitandā esse. 649.
 9. Maritus Theodoræ suæ exemplo ad quam perfectionem peruenerit? 649.

CAPVT LX.

- Infinite Dei erga peccatores misericordia & patientia, qua spem facit non solum pœnitentibus, sed etiam contra omnes tentationes, in morte occurrentes, opem & remedia largitur.* 650.
 §. 1. Infinite esse misericordiā Dei. ib.
 2. Longanimitas & patientia Dei in Passio-

- Passione Christi manifestata. 652.
- 3. Non desperandum cur SS. PP. docuerint? 653.
- 4. Moriturum breui, maximè tentari, sed & maximè iuari. 654.
- 5. Prima tentatio morientium, spes vite prolongandæ. 654.
- 6. Secunda morientium tentatio, impatientia, quo modo pellatur? 656.
- 7. Tertia morientium tentatio, in fide. 658.
- 8. Quarta morientium tentatio contra spem ratione præsumptionis. 661.
- 9. Tentatio contra spem ratione desperationis, 662.
- 10. Quinta morientium tentatio contra charitatem. 664.

CAPVT LXI.

Quos Deus maximè sinat sine pœnitentia, in peccatis suis emori; & quos Magistratus punire debeat, ne ob eos communitas patiatur? 666.

- 6. 1. Diuersæ viæ Dei, & diaboli. 666.
- 2. Iuuenis, per omnia insignis, luculenta seductio. 667.
- 3. Quantum Deus in peccatoribus reducendis agat? 669.
- 4. Obstinatus iuuenis, in magia, animus, & desperatus interitus. 671.
- 5. Gradus à libidine in magiam eunrium. 675.
- 6. Quàm graues causas habeat Magistratus ad veneficos puniendos? 676.
- 7. Scripturas vehementer urgere punitionem magorum. 677.
- 8. Et Magistratus, & veneficos multos pœnitentiam non agere; & quid sit peccatum in Spiritum S. quod neque in hoc, neq; in futuro sæculo remittetur? 679.

- 9. Alia genera hominū difficulter pœnitentiam agentium, 681.

CAPVT LXII.

Hominis docti & piy, sub mortem, à tentatione superati, meritò omnibus tremendum morituris exemplum proponitur. 682.

- §. 1. Historiæ sequentis authores & fides. 682.
- 2. Duorum doctorum virorum paritas, amicitia, casus miserandus. 683.
- 3. Ob quas causas meritò Deus homines permittat tentari? 686.
- 4. Ex superbia cum diabolo de fide disputans in hæresim labitur, & damnatur. 688.
- 5. Vnius socij damnatio, alteri est occasio ad salutem. 689.

CAPVT LXIII.

Quare Deus alios, qui diu bene vixerunt, male; alios, qui male vixerunt, bene mori sinat? 690.

- §. 1. Paucos in fine vitæ deficere, qui semper antea fuerunt boni. 691.
- 2. Quosdã in fine vitæ cadere, vt numquam simus securi, 691.
- 3. Quàm multi fructus nascantur, ex lapsu aliorum? 692.
- 4. Quosdam relinqui, quia inrepefcunt. 693.
- 5. Fretus meritis præteritis, per quid ad desperationem venerit? 694.
- 6. Gratia prædestinationis mysterium proponitur. 695.
- 7. Liberum & iustum esse Deo, gratiam dare efficacem, cui vult. 696.
- 8. Aliæ causæ, cur Deus hac libertate vtatur? 698.
- 9. Sophisma circa prædestinationem, à medico solutum. 699.

10. Quo

10. Quo modo precedenti tentationi ex sententia S. Augustini, & Ludouici Blofij, sit resistendum? 706.

CAPVT LXIV.

Bonis bonas, malis malas sepulturas re-
ste obuenire. 702.

§. 1. A Christo diuerfitas sepulturæ, in Epulone & Lazaro insinuata. 702.

3. Quam fuerit Christi sepulchrum gloriosum? 702.

3. Veterum Patriarcharum honorifica sepultura. 703.

4. Malos, ex diuina iustitia, vel non sepeliri, vel malè sepeliri. 704.

5. Etiam ex ciuili decreto reos sepulchro priuari. Philosophos plerosq; non tam sepulchrum contempnisse, quam sepulchri iacturam patienter ferendam docuisse. 705.

6. Veterum de inquietudine animarū, si earum corpora sint insepulta, opinio. 706.

CAPVT LXV.

Malè sepultorum exempla. 707

§. 1. Qui in diuinis, atque etiam profanis litteris, insepulti, meritò à bestijs sint deuorati? 707.

2. Fulmine absumpti cadaueris exemplum. 708.

3. Epitaphia infamia vel ab alijs, vel ab ipsis sepultis facta. 709.

4. Sepulchra, miraculoso igne infamata. 711.

5. Duæ historiæ à dæmonibus in igne sepultorum. 712.

6. Viui sepulti, & in infernum dejecti. 712.

7. Alia eorum, qui viui sepulti sunt, exempla. 713.

CAPVT LXVI.

Cur bonis meritò sepultura debeat? & qualis, aut à quibus, & quo modo sit exhibita, vel exhibenda? 715.

§. 1. A natura, & plerarumq; gentium sensu doceri, mortuos esse sepeliendos 715.

2. Funerum curam non solum in diuinis litteris laudatam esse, sed etiam ab Ethnicis laudabiliter vsurpatam. 716.

3. In bestijs quoque sepulturæ, multoq; magis in hominibus memoriæ curam esse. Vnde epitaphia, & orationes funebres, & flores sepulchrales? &c. 718.

4. Cur ex S. Augustini, aliorumq; piorum sensu sepeliendi sint Sancti? 721.

5. Cur sepeliendi sint in loco sacro? de quo ipsi solliciti: & rectè accensis luminibus eos efferri. 722.

6. Auaros sepulchrorum venditores, & improbos violatores à Deo punitos esse. 723.

7. Exempla Principum, qui suis humeris Sanctorum, aliorumq; cadauera extulerunt. 725.

8. Ridentiū mortuorū benefactores, aut mortuos ludentium pœnæ. 725.

9. Cadauera Sanctorum à canibus & aquilis custodita. 728.

10. Cadauera impiorum à canibus lacera-
rata. 729.

11. Sancti à leonibus sepulti. 730.

12. Sancti ab Angelis sepulti. 731.

13. Aues, aliaq; bestia funus S. Simeonis Stylitæ celebrantes. 733.

14. Ob quas causas mos antiquissimus in funeribus cantandi sit introductus? 734.

CAPVT LXVII.

CL INDEX CAPITVM ET PARAGRAPHORVM.

<i>Cur malis multis bonam, & multis bonis malam Deus permittat obuenire sepulturam?</i>	736.	dignoscantur, quia in iudicio extremo dignoscantur.	744.
§ 1. Mirabile discrimen piorum & impiorum defunctorum.	736.	8. Sanctos non sentire, si cadauera eorum malè tractentur, quæ ipsi viuè mortificârunt, immò tormentis tyrannorum obiecerunt.	745.
2. Cur sæpe pessimi honestis sepulturis decorentur?	737.	9. Sanctos quosdam sponte abjectum, & vile sepulchrum optauisse, sed tantò nobilius acquisiuisse.	746.
3. Nocere magis sacras sepulturas impijs, quàm prodesse.	739.	10. Sordidè sepultos quosdam Sanctos, vt tantò lætius honestiusq; animæ eorū postea viderent se sepeliri.	749.
4. Posita in sacris locis impiorum cadauera, cū ignominia inde eiecta.	740.	11. Malè initio quosdam diuos sepultos esse, vt alijs præberetur occasio, eos honoratiùs sepeliendi.	750.
5. Eiecti hoc pacto Valentini exemplū è D. Gregorio.	742.	12. Beatitudini Sanctorum nihil officere, si corpora eorum malè, vel etiam nusquam sepeliantur.	752.
6. Alij è templo defuncti cum ignominia & miraculo extracti.	742.		
7. Malis bonam, bonis malam contingere sepulturam, vt in hac vita non			

AD LECTOREM.

S. Augustin.
lib. 3. Confess.
cap. 9.

Tertullian.
lib. de Pallio.
c. 4. n. 84.

Quod verè ac sapienter à D. Augustino ad Mundi gubernatorem Deum dictum est: Multa facta, quæ hominibus improbanda viderentur, testimonio tuo approbata sunt: & multa laudata ab hominibus, te teste damnantur, id quidè omni seculo, atq; ab omni mortalium genere meritiò semper fuisset expendendū, & vt Tertullianus loquitur, acie figendum: habendū tamen est in mente potissimū, hac misera atate, qua aries iste in nos maximè temperatur, vt iudicium nostrū quassetur, siue in improbandis ijs, qua à Deo approbantur, siue in laudandis, qua diuino calculo damnantur. Neq; in hominū dumtaxat factis censendis homines hallucinantur, sed etiam quando de ipsius Numinis sapientissima prouidentia, & iustissima bonitate cogitant, gradu se excludi pariuntur, & de calo in cænum cadunt. Dum enim vel iudicio suo nimium fidunt, vel impatientiâ excacantur, vel à vento quouis se sinunt impelli, inter scopulos & sinus, inter vada & freta nauigantes exitium inueniunt, quod quarunt. His lineas certas praducentur, Sapientiam,